

“UN CERT ORDRE”

Vicente CASTELLANO – Joaquim CHANCHO – Amparo DOLS – Jaume FAIXÓ – Ricardo FERNANDEZ – Enrique LARROY – Pepe MONFORT – Manuel REY-FUEYO - Jaume ROCAMORA

Del 29 de maig al 30 de juliol de 2021

“La geometria està en l'origen de la vida, que és el més inventiu i interminable que coneixem” Pablo Palazuelo

La **geometria** (del grec γεωμετρία; γη = 'terra', μετρώ = 'mesurar') diuen els matemàtics que és la branca del coneixement que s'ocupa dels objectes o figures de les seues relacions en l'espai intuïtiu i imaginari: volum, distància, projecció o representació... Sembla així necessari a la condició humana mesurar les propietats dels cossos, les seues línies, angles, superfícies i sòlids, especialment aquelles que romanen invariables per determinades transformacions prefixades.

Sumant les cavil·lacions matemàtiques a l'esperit artístic trobem que “l'abstracció geomètrica, constructiva i concreta, forma part d'un art clàssic, reflexiu, que no intenta representar cap objecte i la fi del qual és l'orientació de l'espai” reflexiona Javier B. Martín en el seu article *Via geomètrica*.

Articulada sobre les línies, rectes i corbes, l'obra de **Vicente Castellano** és l'encertada síntesi entre el món de la geometria i l'informalisme matèric. Les seues obres fugen d'una freda geometria per a introduir-nos en un univers de sensacions tàctils, on el treball de les arpilleres i els tractaments matèrics de les superfícies evocuen tota una sèrie de matisos subjectius que determinen la seua personal poètica.

Joaquim Chancho desenvolupa un diàleg entre el gest lineal i l'escriptura de signes i cal·ligrafies. Acció i ritme que emergeixen de la senzillesa de línies verticals i horitzontals que busquen el camí paral·lel que la pintura traça sobre la tela. Els seus pictogrames són com a grans xarxes on l'espectador percep un cert ordre inquietant que necessita la seua mirada per a poder percebre l'ordre elemental de les coses.

Amparo Dols domina el minimalisme geomètric. El seu és un llenguatge d'universalitat absoluta: el rigor de la línia i els seus eixos perpendiculars, l'elegància dels seus rectangles rotunds, són el punt de confluència de la seua sensibilitat i de metàfores transcendents i perfectes.

En la pintura de **Jaume Faixó** adquireix protagonisme el cromatisme i el traç, composicions organitzades per espais quartejats i l'articulació de plans i sòbries estructures planimètriques en colors blanc i negre.

Les composicions òptiques de **Ricardo Fernández** són úniques perquè promouen el relleu. El desig d'ordre dona unitat compacta a cada construcció. Un perfecte equilibri dels elements conté desbordes o conflictes visuals. Les reixetes blanques són silencioses, com entumides, oferint les premisses del moviment anunciat.

El color, la forma, la geometria, l'atzar, el temps i l'espai són els engranatges principals del complex mecanisme perceptiu d'**Enrique Larroy** que obliga les imatges a prendre posició des de visions contradictòries i juxtaposades, sempre inestables i, fins i tot, irreconciliables.

Pepe Monfort explora l'espai a través d'un particular ús de la perspectiva múltiple en el qual la superposició de plans i desenvolupaments geomètrics generen sistemes orgànics, un univers pictòric personal i atractiu.

En la pintura de **Manolo Rey-Fueyo** la llum física transmutada és la millor manera de crear i de veure formes pures, que es fan visibles i apareix l'harmonia de la bellesa en estat elemental i abstracte. L'autèntica resplendor la dona la forma en diàleg amb la foscor.

L'obra de **Jaume Rocamora** connecta amb el constructivisme rus i amb l'estètica geomètrica de la Bauhaus alemanya a través de la seua austeritat, així com a l'essència mediterrània. L'aprofitament i reconversió de mitjans, materials i recursos austers, d'un reduccionisme formal i cromàtic, ens transporta a zones que ens allunyen de l'anècdota i ens enfronten a realitats bàsiques.

La mostra de l'obra artística escollida voldria testimoniar que, des de la mirada única i intransferible de l'espectador, l'espai irreal inquietant, traça i reté, dins del caos vital i de les seues formes, UN CERT ORDRE.